

Arrest

nr. 87 307 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnisch Albanese vrouw te zijn, afkomstig uit Rahovicë (Zuid-Servië) en de Servische nationaliteit te bezitten. U verklaart dat u van kindsbeen problemen had omwille van uw katholieke geloofsovertuiging maar dat u toen u 10 jaar was pas echt besepte dat de mensen anders deden tegen u. U zou op school zijn gediscrimineerd door leerkrachten. U zou minder punten hebben gekregen dan u eigenlijk verdiende. Uw vriendinnen op school zouden u niet echt als een vriendin hebben behandeld, maar waren eerder afstandelijk. Op straat zou u zijn lastig gevallen door islamitische mannen met baarden. U verklaart dat uw vader, (D.J.) (OV 6.854.089), en broer, (S.J.), (V.J.) (OV 6.854.094), (L.J.) (OV 6.733.848), (B.J.) (OV 6.704.301), (A.J.) (OV 6.888.608) en (V.J.) (OV 6.888.605), problemen hadden met een zekere Goran en dat de politie 2 tot 4 keer per jaar naar uw huis kwam om achter uw vader en broers te vragen. U verklaart geen enkel idee te hebben waarom zij naar

hen op zoek was . U verklaart uiteindelijk samen met uw moeder, (M.J.) (OV 6.854.089) en uw zus, (D.J.) (OV 6.902.767), het land te hebben verlaten. U stelt op 15 oktober 2011 vertrokken te zijn vanuit Preshevë (Zuid-Servië) om op 16 oktober 2011 in België aan te komen en op 24 oktober 2011 uw asielaanvraag in te dienen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uitgereikt op 30.09.2010 te Preshevë en uw paspoort, uitgereikt op 21.04.2011 te Vranje.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Servië verlaten heeft en/of er niet naar terug kunt keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u van kleins af aan gediscrimineerd zou zijn omdat u katholiek bent (gehoorverslag CGVS, p.10). Een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in. Om tot een erkenning van de status van vluchteling of om tot een toekenning van de subsidiaire bescherming te leiden moet het ontzeggen van rechten en/of de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of met schade zoals bedoeld in de definitie subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Voor wat u betreft is dit geenszins het geval. Gezien het merendeel van de religieuze problemen die u aanhaalt betrekking hebben tot klas- en schoolsituaties maar u, ongeacht deze problemen, naar school bleef gaan (gehoorverslag CGVS, p.7), u elk jaar slaagde (gehoorverslag CGVS, p.10) en inmiddels uw studie hebt afgerond in Preshevë, kan immers niet gesproken worden van een discriminatoire bejegening die van dien aard is om te worden gelijkgesteld met een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u aangehaalde problemen met uw vriendinnen kunnen bezwaarlijk als dermate ernstig worden aanzien. Hetzelfde moet worden gesteld aangaande de problemen die u zou hebben gehad met mannen met lange baarden. Ook al werd u steeds lastiggevallen bleef u niettemin steeds te voet naar school gaan (gehoorverslag CGVS, p.10).

Wat betreft de problemen die uw vader en broers hadden wordt verwezen naar de motivering hieromtrent in de beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in het kader van hun asielaanvragen werden genomen en die in kopie in bijlage bij het administratieve dossier werden gevoegd.

Ook inzake de asielaanvraag van uw zus (D.) (OV 6.902.767) en uw moeder (M.) (OV 6.854.089) en uw vader (D.) (OV 6.854.089) werd er een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Ook deze beslissingen werden in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij maakte per aangetekend schrijven van 3 juli 2012 een aantal bijkomende stukken over aan de RvV (rechtsplegingdossier, stuk 8). Ter terechtzitting verklaart verzoekende partij afstand te doen van voormelde stukken en worden veertien stukken neergelegd, dewelke de eerder aan de RvV toegestuurde stukken vervangen (rechtsplegingdossier, stuk 10).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", de algemene zorgvuldigheidsplicht, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48 en volgende en artikel 62 van de

voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 3 EVRM. Zij stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

Verweerder heeft haar asielaanvraag op summiere wijze behandeld en onvoldoende aandacht besteed aan het geheel van problemen. Verzoekster benadrukt dat haar vader en haar broers ook een asielaanvraag indienden en melding maakten van problemen ingevolge hun ex-lidmaatschap van UCPMB, de situatie met G., hun geloofsovertuiging en hun lidmaatschap van Lëvizja e Lirisë (L.L.).

Verzoekster verwijst naar hetgeen in de verzoekschriften van haar vader en haar broers werd aangegeven inzake L.L. en betoogt dat de gevolgen van hun lidmaatschap voor haar door verweerder niet in rekening werd gebracht. Sinds de recente aanslagen door L.L. kan worden verwacht dat de Servische autoriteiten op zoek zullen gaan naar de daders die zijn kwalificeren als terroristen.

Verzoekster citeert wat in de verzoekschriften van haar vader en haar broers werd aangehaald betreffende het Verdrag van Genève en de subsidiaire bescherming. Zij herhaalt dat zij op grond van hun lidmaatschap bij L.L. en de recente aanslagen riskeert te worden beschouwd als deel uitmakend van deze beweging zodat ook zij een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de Servische autoriteiten.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster, ter vervanging van de eerder aan de RvV opgestuurde stukken, een aantal stukken neer waaruit blijkt dat L.L. onder leiding van haar broers V. en S. in mei en juni 2012 een aantal aanslagen heeft gepleegd en opgeëist. Tevens wordt een krantenknipsel bijgebracht inzake de algemene situatie in haar regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

3.2.1.1. Daar waar verzoekster betoogt dat rekening moet worden gehouden met de problemen zoals aangevoerd door haar vader en haar broers en voor zover zij zich *in casu* beroept op de feiten en middelen die door haar vader en haar broers werden aangevoerd in het kader van de beroepsprocedures die werden ingediend naar aanleiding van de weigeringsbeslissingen inzake hun asielaanvragen, kan dienstig worden verwezen naar de arresten die de Raad velde ten aanzien van verzoeksters vader D. en ten aanzien van haar broers.

3.2.1.2. Inzake het beroep van verzoeksters vader D., dat bij de Raad is gekend onder dossiernummer 98 141, oordeelde de Raad bij arrest nr. 87 301 van 11 september 2012 als volgt:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, de algemene zorgvuldigheidsplicht, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48 en volgende en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 3 EVRM. Hij stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn zonen lid was van het UCPMB tijdens de oorlog en dat dit door verweerder niet wordt betwist. Hij citeert een aantal passages uit het Cedoca-verslag in het dossier en betoogt dat verweerder dit verkeerd begreep of hieraan een eigen interpretatie gaf. Het Cedoca-verslag stelt duidelijk dat ex-UCPMB strijders werden opgepakt en veroordeeld. Dat deze beschuldigd werden van gemeenrechtelijke feiten spreekt voor zich daar de Servische autoriteiten het verzet kwalificeren als illegaal wapenbezit, smokkel en terrorisme. Verweerder heeft het mis waar deze stelt dat er voor ex-strijders van het UCPMB geen vuiltje aan de lucht is. Het Cedoca-verslag is genuanceerder omtrent de arrestatie van tien Albanezen in 2008 nu het proces werd bekritiseerd. Verweerder volgt volgens verzoeker eenzijdig de redenering van de Servische autoriteiten en is daardoor partijdig in de zaak waardoor de grote principes van het vluchtelingenrecht met de voeten worden getreden.

Omtrent de problemen met G. verwijst verzoeker naar de verklaringen van zijn echtgenote bij het CGVS. Zijn echtgenote kon inderdaad niet de exacte functie en rol van G. geven maar gaf wel meerdere details en gebeurtenissen weer die overeenstemmen met de verklaringen van de andere gezinsleden. Verzoekers echtgenote verklaarde dat het huis in brand werd gestoken en dat haar man meende dat G. hierachter zat omdat deze vaak telefoneerde en bedreigingen uitte. Verweerder laat na in de bestreden beslissing stil te staan bij dit element. Dit is nochtans van belang daar ook verzoekers zonen V., L. en B. dit aanhaalden en ook zijn jongste zonen A. en V., wiens procedures in het Frans verlopen, verklaringen aflegden over de rol van G. en de daarmee gepaard gaande problemen. Uit de samenloop van

verschillende toevalligheden mochten verzoeker en zijn familieleden redelijkerwijze besluiten afleiden betreffende de aanwezigheid van vervolgingsdaden tegen hen. Verzoeker citeert een passage uit het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van UNHCR en betoogt dat het in strijd is met de hierin geformuleerde richtlijnen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met G. louter omdat zijn echtgenote niet het verwachte antwoord gaf. De verklaringen van zijn zonen worden evenmin aangehaald terwijl zij allen naar deze problemen verwezen. Waar verweerder verwijst naar documenten die zijn zonen neerlegden betoogt verzoeker dat het onduidelijk is waarop deze beoordeling is gegrond. Hij legde geen documenten neer over tegen G. ingediende klachten.

Verweerder gaat volgens verzoeker bovendien te licht over zijn problemen ingevolge zijn religie. Aangaande deze problemen haalt hij een passage aan uit de Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van UNHCR. Discriminatie kan een grond zijn voor de toekenning van een beschermingsstatus indien de fundamentele mensenrechten ernstig worden ingeperkt. Verzoeker verklaarde dat zijn geloofsovertuiging hem rechten ontnam. Ook al zijn deze verklaringen niet van die aard dat gesproken kan worden over een vervolging, dan nog is dit gegeven een deel van het geheel van de problemen die hij en zijn familie kenden. Verweerder laat na dit deel te beschouwen in het geheel van de problemen en schat daardoor het belang ervan verkeerd in.

Verzoeker haalt verder een aantal nieuwe gebeurtenissen aan in het verzoekschrift. Recent werd door de verzetsbeweging Lëvizja e Lirisë (L.L.) in mei een aanslag gepleegd op een post van de gendarmerie in Dobrosin. Deze aanslag werd door L.L. opgeëist. Verzoeker stelt tijdens het gehoor een attest te hebben neergelegd van zijn lidmaatschap van deze beweging, die is opgericht door zijn zonen V. en S., en verklaarde tegen de Serviërs te zijn. Verzoekers zoon V. is teruggekeerd naar Servië om het verzet tegen de autoriteiten verder te zetten, hetgeen blijkt uit het gegeven dat deze het document van L.L. waarin de aanslag werd opgeëist ondertekende. De aanslag werd besproken in de media en de reactie van de Servische autoriteiten was duidelijk. Deze zullen niet stilzitten en er zijn reeds arrestaties gebeurd ten aanzien van verdachte etnische Albanezen. Deze nieuwe gebeurtenissen spelen een belangrijke rol nu de Servische autoriteiten waarschijnlijk op zoek zijn naar de daders van de aanslag. Gezien verzoeker lid is van L.L. riskeert hij bij een terugkeer te worden geviséerd indien zijn lidmaatschap bekend raakt.

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verwijst naar het voorgaande en benadrukt dat zijn asielrelaas uit meerdere componenten bestaat die samengenomen een gegronde vrees uitmaken. Tevens verwijst hij nogmaals naar het voormelde Handboek van UNHCR en betoogt hij dat hij tijdens het gehoor aantoonde dat hij overeenkomstig artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet een oprechte inspanning leverde om zijn aanvraag te staven en alle relevante elementen voor te leggen, alsmede dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De vluchtelingenstatus kan dan ook worden toegekend.

Verzoeker stelt dat hij minstens aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert dit artikel en stelt dat vooral punt b), waarvan de inhoud grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM, van belang is. Verzoeker verwijst andermaal naar zijn activiteiten en deze van zijn familieleden voor het UCPMB. Hij herhaalt dat uit het Cedoca-verslag blijkt dat Albanese verzetsbewegingen als terroristen worden beschouwd door de Servische autoriteiten. Daarenboven herhaalt hij lid te zijn van L.L., de verzetsbeweging van zijn zonen die onlangs een aanslag pleegde tegen een post van de gendarmerie.

3.1.2. Verzoeker voegt ter staving van de aangehaalde nieuwe feiten een aantal documenten van L.L. en een aantal krantenknipsels omtrent de door deze beweging gepleegde aanslag bij het verzoekschrift.

3.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, ter vervanging van de eerder aan de RvV opgestuurde stukken, een aantal stukken neer waaruit blijkt dat L.L. onder leiding van zijn zonen V. en S. in mei en juni 2012 een aantal aanslagen heeft gepleegd en opgeëist. Tevens wordt een krantenknipsel bijgebracht inzake de algemene situatie in zijn regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk "algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur" hij benevens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden acht, zodat voormelde schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.5. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees omwille van zijn religie, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van zijn verklaring katholiek te zijn op ernstige wijze wordt ondergraven door de verklaringen van zijn echtgenote, aangezien deze (i) niet wist wanneer Jezus is geboren, (ii) foutieve verklaringen aflegde over diens geboorteplaats; (iii) ten onrechte beweerde dat zijn geboorte wordt gevierd in mei; (iv) niet wist wanneer Jezus is gestorven, noch wanneer dit wordt herdacht; (v) de apostelen niet kende; (vi) niet wist wie Jezus heeft verraden; (vii) geen katholieke gebeden kon noemen; (viii) niet kon aangeven wat er met Kerstmis wordt gevierd; (ix) evenmin wist wanneer Kerstmis wordt gevierd; (x) niet wist wie Maria Magdalena is; (xi) niet wist uit welke delen de Bijbel, die zij nochtans thuis zou hebben gehad, bestaat of hoe deze is onderverdeeld; (xii) geen verhalen uit de Bijbel kon geven (administratief dossier, stuk 5, p.4-6). Haar advocaat trachtte de voormelde frappante onwetendheden aan het einde van het gehoor van verzoekers echtgenote weliswaar te vergoelijken (ibid., p.18), doch van iemand die dertig jaar gehuwd is met een katholieke persoon en die bovendien zelf verklaarde sedertdien katholiek te zijn, aangaf dat zij niet naar de kerk gingen doch wel hun religie beleefden binnen de familie en stelde de religieuze feesten op deze wijze te hebben meegevierd (ibid., p.3, 6) kan een meer gedegen kennis omtrent het voorgaande worden verwacht. Hoe dan ook motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoeker vage verklaringen aflegde omtrent de problemen die hij ingevolge zijn religie zou hebben gekend, alsmede dat het concrete voorval dat hij aanhaalde en een aantal jaren geleden plaatsvond onvoldoende ernstig en overtuigend was. Uit verzoekers verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt geenszins dat hij omwille van zijn geloof ernstige problemen kende, laat staan dat deze problemen van die aard zouden zijn dat er sprake is van een risico op vervolging of ernstige schade. Verzoeker erkent dit overigens uitdrukkelijk in onderhavig verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.7). Hij voert in het verzoekschrift dan ook geen dienstig of concreet element aan dat het aannemelijk maakt dat hij in

zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge zijn religie.

Verzoeker laat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering inzake zijn activiteiten in de jaren negentig in het verzoekschrift ongemoeid. Derhalve blijft deze onverminderd overeind en wordt zij door de Raad overgenomen. Aangezien verzoekers aanhouding in 1995 door de Servische autoriteiten actueel onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden gelijkgesteld met een daadwerkelijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en zijn activiteiten in de jaren negentig, gelet op de omstandige motivering inzake de sedertdien gewijzigde, actuele situatie in Zuid-Servië, hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen om nog te besluiten tot het bestaan van een risico op vervolging of ernstige schade, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op heden omwille van deze activiteiten zou worden geviséerd door de Servische autoriteiten bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ingevolge zijn voormalige activiteiten voor het UCPMB dreigt te worden geviséerd door de Servische autoriteiten kan evenmin worden aangenomen. Er zijn geen concrete aanwijzingen waaruit blijkt dat verzoeker op heden nog problemen zou ondervinden ingevolge zijn verklaarde activiteiten of deze van zijn familieleden voor het UCPMB. Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 26A) blijkt weliswaar dat na 2002 wel strafrechtelijke vervolging werd ingesteld tegen een aantal ex-UCPMB leden, zoals verzoeker met recht aanstipt en tevens blijkt uit het ter terechtzitting neergelegde krantenartikel (rechtsplegingdossier, stuk 10), doch uit de voormelde informatie blijkt tevens dat deze personen werden beschuldigd van criminele feiten, terrorisme, oorlogsmisdaden en illegaal wapenbezit. Verzoeker maakt, te meer gelet op zijn verklaring dat hij tijdens de oorlog nooit iemand heeft gedood (administratief dossier, stuk 15, p.5), niet in concreto aannemelijk dat hij van dergelijke feiten dreigt te worden beschuldigd. Uit de voormelde informatie blijkt bovendien dat geen enkele ex-strijder van het UCPMB sedert de afkondiging van de amnestiewet van 2002 ooit werd veroordeeld louter wegens zijn gewezen lidmaatschap van het UCPMB en verzoeker haalde geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ingevolge zijn loutere lidmaatschap van het UCPMB of dat van zijn familieleden op heden riskeert te worden geviséerd door de autoriteiten.

Omtrent verzoekers voorgehouden problemen met G. dient te worden opgemerkt dat, indien verzoeker daadwerkelijk van mening was dat G. verantwoordelijk zou zijn en/of aan de oorzaak zou liggen van al zijn problemen, wel degelijk redelijkerwijze kon worden verwacht dat zijn echtgenote zou weten wie deze persoon is en ervan op de hoogte zou zijn wat deze verzoeker en zijn gezin zou hebben aangedaan. Verzoeker stipt weliswaar met recht aan dat zijn echtgenote aangaf dat G. hun huis in brand zou hebben gestoken doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat zijn echtgenote klaarblijkelijk niet wist wie G. was, evenmin ervan op de hoogte was dat G. volgens verzoeker ook al diens andere problemen zou hebben veroorzaakt en bovendien niet de minste toelichting kon geven omtrent de andere problemen die haar man met G. zou hebben gekend (administratief dossier, stuk 5, p.10-13). Daarenboven uit verzoeker weliswaar kritiek op de motivering waarin gesteld wordt dat, ondanks dat verzoeker beweerde steeds wanneer hij klacht indiende ook G. te hebben aangeklaagd, uit de door zijn zonen neergelegde documenten blijkt dat de naam G. hierin nergens wordt vermeld, doch toont hij geenszins het tegendeel aan en brengt hij, hetgeen wel redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, zelf niet het minste begin van bewijs bij ter staving van de bewering dat hij G. herhaaldelijk zou hebben aangeklaagd. De voormelde vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met G.

Daar waar verzoeker verwijst naar het in brand steken van hun huis dient bovendien te worden opgemerkt dat hij de bewering niet kan hardmaken dat deze brand zou zijn gesticht door G. of de Servische politie. Het is immers geenszins aannemelijk dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk van mening was dat de lokale politiecommandant G. zijn woning in brand had gestoken, naar aanleiding van dit incident klacht zou hebben ingediend bij de lokale politiedienst waartoe G. behoorde (administratief dossier, stuk 15, p.18). Nog minder aannemelijk is het dat G., indien deze daadwerkelijk schuld had in de brandstichting in verzoekers woning, ondanks dat verzoeker bij het indienen van zijn klacht werd bijgestaan door een ngo gevestigd in Preshevo, ondanks dat de politiecommandant die de klacht noteerde blijkens verzoekers verklaringen alles wilde onderzoeken en ondanks dat verzoeker deze klacht omschreef als succesvol, het risico zou hebben genomen om verzoeker telefonisch te blijven bedreigen, waarbij deze soms tot wel veertig keren per dag zou hebben gebeld en hierbij uitdrukkelijk zou hebben vermeld dat hij opnieuw naar verzoekers woning zou komen en zijn zonen met de dood zou hebben bedreigd (ibid.). Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij vervolgens, omdat de bedreigingen niet stopten, klacht indiende bij een ngo voor mensenrechten, bij de ombudsman en bij de

Amerikaanse KFOR in Gjiilan, alsmede dat hem beloofd werd dat stappen zouden worden ondernomen. Ook deze klachten waren klaarblijkelijk succesvol aangezien de bedreigingen door G. in 2003 stopten (ibid., p.18-19). Aangezien deze feiten reeds dateren van 2003, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat zij de aanleiding zouden hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst.

Verzoeker haalde daarenboven, zo blijkt uit de in dit kader terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, onvoldoende concrete en tastbare elementen aan waaruit blijkt dat de feiten die nadien zouden hebben plaatsgevonden kunnen worden gekwalificeerd als bedreigingen of provocaties, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat deze door G. zouden zijn georkestreerd of gelijkgesteld zouden kunnen worden met een uiting van vervolging. Zijn verklaringen ter zake berusten immers enkel en alleen op gevoelens en vermoedens.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering voorts nergens in concreto waar deze stelt dat hij zijn verklaring niet kon concretiseren dat zijn broers door G. en de Servische autoriteiten tegen hem werden ingezet. Zo betwist hij niet dat uit het stuk dat door zijn zonen werd neergelegd ter staving van de problemen met J.J., meer bepaald een rechterlijke beslissing, in het geheel niet blijkt dat deze het gevolg zou zijn van strafbare feiten die zouden zijn uitgelokt om verzoeker en/of zijn zonen te laten veroordelen. Evenmin toont hij het tegendeel aan van de vaststelling dat uit dit document niet blijkt dat het proces niet eerlijk zou zijn verlopen doch dat hieruit integendeel blijkt dat verzoeker en zijn zonen werden opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank, dat zij de mogelijkheid kregen om verklaringen af te leggen en hun versie van de feiten te geven, dat de rechter tevens een getuige hoorde en dat deze bij de bepaling van de strafmaat rekening heeft gehouden met de sociaaleconomische omstandigheden van verzoeker en zijn zonen. Tevens laat verzoeker de bestreden motivering ongemoeid waar deze stelt dat het volledig ongeloofwaardig is dat de Servische autoriteiten zijn broer J.J., die al jarenlang in Zwitserland woont, speciaal naar Servië zouden laten overkomen om verzoeker en zijn familie in de problemen te brengen, hetgeen nog des te meer klemmt daar verzoeker en zijn zonen slechts werden beschuldigd van een loutere overtreding en uiteindelijk werden veroordeeld tot het betalen van een loutere geldboete (en/of het uitzitten van een zeer korte vervangende gevangenisstraf). Daar verzoeker de voormelde vaststellingen niet betwist, worden deze geacht vaststaand te zijn en blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker onderneemt verder niet de minste poging om de bestreden motivering inzake zijn recente problemen, dewelke zich voornamelijk afspeelden op de markt, te weerleggen waar deze stelt dat (i) zijn bewering dat het om door G. georkestreerde provocaties zou gaan, gebaseerd is op vermoedens die niet door enig objectief en concreet feit worden gestaafd; (ii) hij de vrouw die op zijn plaats stond zelfs niet zou hebben aangesproken en op het feit dat zij op zijn plaats stond niet reageerde; (iii) uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij naar aanleiding van dit incident in aanraking zou zijn gekomen met de politie. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar zowel de door verzoeker geschetste gang van zaken als verzoekers houding en deze van de Servische autoriteiten gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in het geheel niet verenigbaar zijn met de beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van deze autoriteiten en in zijn land van herkomst. Zo beschikt verzoeker over een Servisch paspoort, uitgereikt op 29 september 2010. Hij ging dit paspoort persoonlijk afhalen en bekwam dit, behoudens dat hij lang moest wachten, zonder noemenswaardige problemen (administratief dossier, stuk 15, p.7; stuk 22A, verklaring, nr.19; stuk 25A: documenten). Dat verzoeker zich, indien hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde jegens de Servische autoriteiten en jegens een lokale politiecommandant, in persoon zou richten tot diezelfde autoriteiten om een paspoort te bekomen is niet geloofwaardig. Nog minder aannemelijk is het daarbij dat de Servische autoriteiten, indien zij verzoeker daadwerkelijk viseerden, zonder problemen dit paspoort zouden hebben uitgereikt. Ook verzoekers echtgenote richtte zich overigens een aantal maanden later, in november 2010 tot de Servische autoriteiten om een paspoort te bekomen en ook zij slaagde erin dit zonder enig probleem te bekomen (administratief dossier, stuk 5, p.8; stuk 22B, verklaring, nr.21; stuk 25B: documenten). Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker blijkens de stempels in zijn paspoort en zijn eigen verklaringen (administratief dossier, stuk 15, p.7; stuk 25A: documenten), in november 2010 op legale wijze en met gebruik van zijn paspoort naar Duitsland reisde, hetgeen andermaal onverenigbaar lijkt met zijn beweerde vrees voor de Servische overheid. Daarenboven vroeg hij bij aankomst in Duitsland geen asiel aan doch keerde hij een aantal dagen later gewoon terug naar zijn land van herkomst. Uit deze terugkeer blijkt duidelijk dat verzoeker op dat ogenblik geen gegronde vrees voor vervolging koesterde. Verzoeker preciseerde bij het CGVS uitdrukkelijk dat hij toen hij eind 2010 terugkeerde naar Servië nog

niet de intentie had om zijn land te verlaten en er nog kon leven (administratief dossier, stuk 15, p.7). Aangezien het enige incident dat verzoeker sedertdien en voorafgaand aan zijn definitieve vertrek uit zijn land van herkomst nog zou hebben meegemaakt de gebeurtenis was waarbij hij en zijn zonen in maart 2011 op de markt hun kraam moesten verplaatsen omdat hun plaats werd ingenomen door een Servische vrouw, kan bijgevolg niet worden aangenomen dat hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten ingevolge een gegronde vrees voor vervolging. Reeds hoger werd vastgesteld dat hij de bewering dat dit een provocatie vanwege G. zou betreffen niet kon hardmaken, dat hij de Servische vrouw in kwestie zelfs niet aansprak en dat hij niet in aanraking kwam met de politie. Dit feit is op zich bovendien geenszins ernstig genoeg om te kunnen worden aanvaard als daad van vervolging en als reden voor een genoodzaakt vertrek uit zijn land van herkomst. Bovendien verliet verzoeker bij zijn definitieve vertrek uit zijn land van herkomst Servië opnieuw op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort, hetgeen onverenigbaar is met zijn verklaarde vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten (administratief dossier, stuk 15, p.8; stuk 22A, verklaring, nr.33-34).

Verzoeker betwist daarenboven nergens de bestreden motivering inzake de problemen die zijn zonen A. en V. na zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog zouden hebben gehad op de markt en laat ook de in de bestreden motivering opgenomen vaststellingen aangaande de beweerdte recente vernieling van zijn woning en de ter staving hiervan neergelegde stukken volledig ongemoeid. Deze motieven worden derhalve geacht niet-betwist en vaststaand te zijn en blijven onverminderd gehandhaafd.

De stukken die verzoeker, naast de reeds hoger besproken stukken, overmaakte aan het CGVS vermogen niet afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 25A: documenten). Zijn paspoort en identiteitskaart tonen zijn identiteit aan, dewelke in casu niet wordt betwist. Verzoeker weerlegt voorts de bestreden motivering niet waar deze omtrent zijn gezondheidsproblemen, zoals deze blijken uit de neergelegde medische attesten, stelt dat hij in Zuid-Servië toegang had tot medische zorgen en zonder meer terecht kon bij een arts, alsmede dat deze problemen op zich geen verband vertonen met de criteria in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Verzoeker laat ook de bestreden motivering inzake de overige neergelegde stukken ongemoeid. Derhalve wordt deze geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

Waar verzoeker in het verzoekschrift beweert dat hij lid was en is van L.L. en betreffende de nieuwe feiten zoals aangebracht in het kader van onderhavige beroepsprocedure, meer bepaald de onderleiding van verzoekers zonen door L.L. gepleegde aanslagen in mei en juni 2012, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beweerdte lidmaatschap van L.L. niet aannemelijk maakt. De bewering dat hij ter staving van dit lidmaatschap een attest zou hebben neergelegd tijdens het gehoor vindt geen steun in het administratief dossier, aangezien een dergelijk attest hierin niet is opgenomen. Daarenboven vermeldde verzoeker nergens eerder gedurende zijn asielprocedure dat hij lid was van L.L. In de vragenlijst maakte hij hiervan, wanneer werd gevraagd naar organisaties, partijen of verenigingen waarin hij actief was, immers geen melding (administratief dossier, stuk 22A, vragenlijst p.3) en hij vermeldde dit evenmin tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS (administratief dossier, stuk 15) Bovendien blijkt uit zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor bij het CGVS duidelijk dat verzoeker geen lid was van L.L. Hij bleek over deze organisatie amper iets te kunnen vertellen, gaf uitdrukkelijk aan dat hij in zijn land van herkomst niet op de hoogte was van de activiteiten van deze organisatie, stelde hiervan slechts recent en na aankomst in België in kennis te zijn gesteld en preciseerde in dit kader dat hij de activiteiten die zijn zonen voerden met deze beweging, indien hij hiervan op de hoogte was geweest in zijn land van herkomst, niet zou hebben toegestaan (administratief dossier, stuk 10, p.8). Dat verzoeker sedertdien alsnog lid zou zijn geworden van L.L. lijkt, gelet op voormelde verklaringen, niet aannemelijk en wordt door hem in het geheel niet aangetoond. Gezien zijn beweerdte lidmaatschap van L.L. niet kan worden aangenomen, maakt verzoeker geenszins in concreto aannemelijk dat hij omwille van de recente aanslagen zou worden geviséerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Evenmin brengt hij concrete feiten, elementen of informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij louter ingevolge de familiale band met zijn zonen V. en S. dreigt te zullen worden geviséerd. Uit het Cedoca-verslag in het administratief dossier kan dit ook niet worden afgeleid. Zelfs indien verzoeker bij een terugkeer over de recente aanslagen of zijn familieband met zijn zonen zou worden geïnterpelleerd, dan nog dient te worden aangenomen dat verzoeker zichzelf op eenvoudige wijze kan vrijpleiten van enige betrokkenheid bij de door L.L. gepleegde aanslagen of eventuele andere activiteiten van deze beweging aangezien hij zich in België bevond wanneer deze aanslagen en activiteiten plaatsvonden en hij bij machte is om dit op eenvoudige wijze aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. De commissaris-generaal stelt, zoals reeds aangegeven sub 2.2.5., terecht dat verzoeker blijkens de neergelegde medische stukken toegang had tot medische zorgen en zonder meer terecht kon bij een arts in Zuid-Servië. Tevens stelt hij, gelet op het gestelde in artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, met recht dat verzoeksters medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, alsmede dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen voor het overige op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 3.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden."

3.2.1.3. Inzake het beroep van verzoeksters broer B., dat bij de Raad is gekend onder dossiernummer 98 083, oordeelde de Raad bij arrest nr. 87 303 van 11 september 2012 als volgt:

"3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", de algemene zorgvuldigheidsplicht, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48 en volgende en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 3 EVRM. Hij stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout beging.

Verzoeker stelt dat zijn lidmaatschap en het lidmaatschap van zijn vader en broers van het UCPMB niet worden betwist en dat ook hun lidmaatschap van de illegale verzetsbeweging Lëvizja e Lirisë (L.L.) niet wordt betwist.

Hij verwijst naar zijn verklaringen omtrent de acties van L.L. in 2003, 2009 en 2010, citeert uit het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van UNHCR en betoogt dat verweerder niet overeenkomstig de in dit Handboek bepaalde richtlijnen handelt waar deze een document vraagt dat aantoonst dat verzoeker de aanslagen pleegde. Verzoeker stelt dat verweerder zelf over informatie beschikte waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. In het Cedoca-verslag in het dossier worden feiten van juli 2009 en februari 2010 vermeld. Verzoeker verwijst naar de verklaringen van zijn broer V. tijdens diens gehoor en naar zijn eigen verklaringen en stelt dat het "zeer goed mogelijk" is dat de aanslagen waarover zij spraken deze zijn waarover het Cedoca-verslag handelt. De daders werden blijkens dit verslag niet gevonden zodat er wellicht geen document bestaat waarin zijn naam aan deze aanslagen wordt gekoppeld. In elk geval moet het voordeel van de twijfel in geval van twijfel aan verzoeker worden toegekend, zeker nu vaststaat dat hij behoorde tot een verzetsbeweging en zijn verklaringen grotendeels plausibel en coherent zijn. Tussen de verklaringen van de familieleden zijn geen belangrijke tegenstrijdigheden te vinden en zijn verklaringen staan niet haaks op algemeen gekende feiten. Zij stemmen integendeel overeen met de informatie van verweerder.

Zelfs al hebben de aanslagen waaraan verzoeker deelnam niet plaatsgevonden, dan nog staat vast dat hij lid was van een illegale verzetsbeweging. Verzoeker citeert uit het jaarverslag van de RvV en stelt zich de vraag of het zuivere lidmaatschap van L.L. niet op zich een grond voor vervolging kan uitmaken. Uit het Cedoca-verslag in het dossier blijkt dat dergelijke Albanese verzetsbewegingen door de Servische autoriteiten als terroristen worden beschouwd en hij vreest als terrorist te zullen worden behandeld. Verzoeker haalt het adagium 'one persons terrorist is another persons freedom fighter' aan. Door zichzelf en een deel van de bevolking wordt hij beschouwd als vrijheidsstrijder. Zijn beweging viseerde enkel militaire doelen. Verzoeker meent dat zijn lidmaatschap en het risico op vervolging dat hieruit voortvloeit in rekening moeten worden gebracht. Verweerder liet na dit te doen.

Verzoeker stelt dat hij samen met zijn vader en broers lid was van het UCPMB tijdens de oorlog en dat dit door verweerder niet wordt betwist. Hij citeert een aantal passages uit het Cedoca-verslag in het dossier en betoogt dat verweerder dit verkeerd begreep of hieraan een eigen interpretatie gaf. Het Cedoca-verslag stelt duidelijk dat ex-UCPMB strijders werden opgepakt en veroordeeld. Dat deze beschuldigd werden van gemeenrechtelijke feiten spreekt voor zich daar de Servische autoriteiten het verzet kwalificeren als illegaal wapenbezit, smokkel en terrorisme. Verweerder volgt volgens verzoeker eenzijdig de redenering van de Servische autoriteiten en is daardoor partijdig in de zaak waardoor de grote principes van het vluchtelingenrecht met de voeten worden getreden.

Inzake de brand in het huis van zijn oom geeft verzoeker aan dat hij en zijn familie uit de algehele context mochten afleiden dat deze moedwillig werd aangestoken. Hij verwijst naar zijn verklaringen en deze van zijn vier broers en naar het voormelde Handboek van UNHCR. Verzoeker acht het verwijt dat zijn verklaringen een blote bewering zijn in strijd met dit Handboek. Er is geen grond waarop het tegengestelde kan worden gesteund nu de familieleden gelijkaardige verklaringen aflegden en de algemene context zoals door hen weergegeven het verklaarde plausibel maakt.

Aangaande zijn problemen ingevolge zijn geloofsovertuiging haalt verzoeker een passage aan uit de Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van UNHCR. Discriminatie kan een grond zijn voor de toekenning van een beschermingsstatus indien verzoekers fundamentele mensenrechten ernstig worden ingeperkt. Verzoeker verklaarde dat zijn geloofsovertuiging hem bepaalde rechten ontnam. Ook al zijn deze verklaringen niet van die aard dat gesproken kan worden over een vervolging, dan nog is dit gegeven een deel van het geheel van de problemen die hij en zijn familie kenden. Verweerder laat na dit deel te beschouwen in het geheel van de problemen.

Verzoeker haalt verder een aantal nieuwe gebeurtenissen aan in het verzoekschrift. Recent werd door L.L. in mei een aanslag gepleegd op een post van de gendarmerie in Dobrosin. Deze aanslag werd door L.L. opgeëist. Verzoeker legde zijn attest van lidmaatschap neer van deze beweging, die werd opgericht door zijn broers. Hij verklaarde zelf te hebben deelgenomen aan de acties van L.L. Zijn broer V. is ondertussen teruggekeerd naar Servië om het verzet tegen de autoriteiten verder te zetten, hetgeen blijkt uit het gegeven dat deze het document van L.L. waarin de aanslag werd opgeëist ondertekende. De aanslag werd besproken in de media en de reactie van de Servische autoriteiten was duidelijk. Deze zullen niet stilzitten en er zijn reeds arrestaties gebeurd ten aanzien van verdachte etnische Albanezen. Deze nieuwe gebeurtenissen spelen een belangrijke rol nu de Servische autoriteiten waarschijnlijk op zoek zijn naar de daders van de aanslag. Gezien verzoeker lid is van L.L. en reeds deelnam aan acties riskeert hij te worden gevisieerd bij een terugkeer indien zijn lidmaatschap bekend zou raken.

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, verwijst naar het voorgaande en benadrukt dat zijn asielrelaas uit meerdere componenten bestaat die samengenomen een gegronde vrees uitmaken. Tevens verwijst hij nogmaals naar het voormelde Handboek van UNHCR en betoogt hij dat hij tijdens het gehoor aantoonde dat hij overeenkomstig artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet een oprechte inspanning leverde om zijn aanvraag te staven en alle relevante elementen voor te leggen, alsmede dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De vluchtelingenstatus kan dan ook worden toegekend.

Verzoeker stelt dat hij minstens aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert dit artikel en stelt dat vooral punt b), waarvan de inhoud grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM, van belang is. Verzoeker verwijst andermaal naar zijn activiteiten voor het UCPMB en voor L.L. Hij herhaalt dat uit het Cedoca-verslag blijkt dat Albanese verzetsbewegingen als terroristen worden beschouwd

door de Servische autoriteiten. Voorts herhaalt hij het adagium: 'one persons terrorist is another persons freedom fighter' en betoogt hij opnieuw dat hij door zichzelf en een deel van de bevolking wordt beschouwd als vrijheidsstrijder, alsmede dat L.L. enkel militaire doelen viseerde. De beweging pleegde onlangs een aanslag tegen een post van de gendarme en de Servische autoriteiten verklaarden te zullen reageren.

3.1.2. Verzoeker voegt ter staving van de aangehaalde nieuwe feiten een aantal documenten van L.L. en een aantal krantenknipsels omtrent de door deze beweging gepleegde aanslag bij het verzoekschrift.

3.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker, ter vervanging van de eerder aan de RvV opgestuurde stukken, een aantal stukken neer waaruit blijkt dat L.L. onder leiding van zijn broers V. en S. in mei en juni 2012 een aantal aanslagen heeft gepleegd en opgeëist. Tevens wordt een krantenknipsel bijgebracht inzake de algemene situatie in zijn regio van herkomst (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet welk "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" hij benevens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden acht, zodat voormelde schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.5. Verzoeker laat de bestreden motivering inzake zowel de door hem aangehaalde bloedwraak als de beweerde bedreigingen vanwege zijn oom M. en Serviërs volledig ongemoeid. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren ingevolge zijn religie. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Servië persoonlijk geen ernstige problemen kende omwille van zijn religie. Hij vermeldde slechts dat hij op

school en op straat zou zijn aangesproken en soms werd beledigd omwille van zijn religie, doch deze problemen weerhielden hem er niet van om zijn middelbare school in Servië af te maken en de aangehaalde beledigingen zijn onvoldoende ernstig om te kunnen spreken van een risico op vervolging of ernstige schade (administratief dossier, stuk 4, p.4, 6-7, 16, 18). Verzoeker erkent dit overigens uitdrukkelijk in onderhavig verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.10).

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst ingevolge zijn voormalige activiteiten voor het UCPMB dreigt te worden geviséerd door de Servische autoriteiten kan evenmin worden aangenomen. Er zijn geen aanwijzingen waaruit blijkt dat verzoeker op heden nog problemen zou ondervinden ingevolge zijn verklaarde activiteiten of deze van zijn familieleden voor het UCPMB. Vooreerst waren verzoekers persoonlijke activiteiten voor het UCPMB eerder beperkt en van logistieke aard en gaf hij duidelijk aan zelf niet als strijder te hebben deelgenomen aan de oorlog (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 19) blijkt voorts weliswaar dat na 2002 wel strafrechtelijke vervolging werd ingesteld tegen een aantal ex-UCPMB leden, zoals verzoeker met recht aanstipt en zoals tevens blijkt uit het ter terechtzitting neergelegde krantenartikel (rechtsplegingsdossier, stuk 11), doch uit de voormelde informatie blijkt tevens dat deze personen werden beschuldigd van criminele feiten, terrorisme, oorlogsmisdaden en illegaal wapenbezit. Verzoeker maakt, te meer gelet op zijn eerder beperkte activiteiten tijdens de oorlog, niet aannemelijk dat hij van dergelijke feiten dreigt te worden beschuldigd. Uit de voormelde informatie blijkt bovendien dat geen enkele ex-strijder van het UCPMB sedert de afkondiging van de amnestiewet van 2002 ooit werd veroordeeld louter wegens zijn gewezen lidmaatschap van het UCPMB en verzoeker haalde geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij ingevolge zijn loutere lidmaatschap van het UCPMB of dat van zijn familieleden op heden riskeert te worden geviséerd door de autoriteiten.

Verzoekers verklaring dat de brand in het huis van zijn oom zou zijn gesticht door de Servische politie betreft verder een blote bewering. Hij kan deze op generlei wijze hardmaken en haalde geen objectieve en concrete gegevens aan waaruit dit zou kunnen worden afgeleid. Verzoeker leidde het voorgaande immers af uit het loutere gegeven dat de brandweer pas laat ter plaatse kwam en het vuur niet kon blussen (administratief dossier, stuk 4, p.13), hetgeen door tal van andere factoren te verklaren kan zijn en geenszins wijst op kwaad opzet. Dat zijn familieleden over deze brand gelijklopende verklaringen aflegden doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoe dan ook dateert dit incident reeds van 2003 zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat dit de aanleiding vormde voor verzoeker om zijn land van herkomst te verlaten.

Verzoeker beweerde voorts ingevolge problemen met twee families en naar aanleiding van een klacht door N.H. een arrestatiebevel op zijn naam te hebben ontvangen doch aan deze verklaring kan geen geloof worden gehecht. In de vragenlijst gaf hij duidelijk aan: "In 2005 heb ik een arrestatiebrief thuis ontvangen" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter, in strijd met zijn eerdere verklaring in de vragenlijst, dat het kwetsieuze arrestatiebevel slechts in 2006 werd uitgevaardigd. Bovendien stelde hij dat hij dit zelf niet kreeg doch dat de politie dit in handen hield en het hem mondeling meedeelde. Voorts bleek verzoeker niet op de hoogte van de precieze inhoud van dit arrestatiebevel daar waar hij niet kon aangeven waarvan hij werd beschuldigd. Bovendien is het manifest ongeloofwaardig dat de Servische politie verder geen gevolg zou hebben gegeven aan het arrestatiebevel, en dit louter en alleen omdat verzoeker weigerde mee te gaan en zei niets te hebben misdaan (administratief dossier, stuk 4, p.15-16). Verzoeker laat bovendien de terechte vaststelling onverlet dat zijn broer V., in tegenstelling tot hem, in het kader van deze problemen geen melding maakte van een aanval door een groep van twintig tot dertig personen.

Verzoeker maakte verder in de vragenlijst melding van problemen tussen zijn oom, die in Zwitserland woonde, en zijn vader en broer doch uit zijn verklaringen blijkt niet dat hij hierdoor persoonlijk ernstige problemen zou hebben ondervonden of enige vrees zou dienen te koesteren. In de vragenlijst stelde hij immers slechts dat zijn oom hem, wanneer deze op vakantie kwam, mondeling bedreigde (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2-3). Bij het CGVS maakte verzoeker nergens nog enige melding van persoonlijke problemen ingevolge het conflict tussen zijn nonkel en zijn vader en broers in 2006 en formuleerde hij evenmin enige vrees in dit kader (administratief dossier, stuk 4, p.3, 21). Ook in onderhavig verzoekschrift maakt hij van zulke problemen of vrees geen melding.

Aan verzoeker beweerde lidmaatschap van L.L. voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst in oktober 2010 kan geen geloof worden gehecht. De neergelegde lidkaart op zijn naam werd, nog daargelaten dat deze werd opgemaakt door zijn broer V., hetgeen de objectieve bewijswaarde van dit

stuk ondergraaft, immers slechts uitgereikt in 2011, hetzij geruime tijd na zijn vertrek uit zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 18: documenten). Daarenboven maakte verzoeker in de vragenlijst nergens ook maar enige melding van het feit dat hij lid zou zijn geweest van L.L., activiteiten zou hebben gevoerd voor deze organisatie of ingevolge hiervan enige vrees diende te koesteren (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die aanvoert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou hebben vermeld als het behoren tot L.L., het plegen van een aanslag voor deze organisatie en de ingevolge hiervan gekoesterde vrees. Daarenboven liet hij niet enkel na dit alles te vermelden doch ontkende hij tevens uitdrukkelijk dat hij in zijn land van herkomst lid was of activiteiten voerde voor enige organisatie (ibid., p.2). Het voormelde klemmt nog des te meer daar verzoekers verklaringen over L.L. niet kunnen worden gerijmd met de verklaringen van zijn broer V., nochtans de voorzitter van deze organisatie, noch met de verklaringen van zijn vader. Verzoeker verklaarde immers dat L.L. ongeveer 50 leden telde, dat L.L. opereerde van uit Preshevo en dat ook zijn vader lid was van deze organisatie (administratief dossier, stuk 4, p.10). V. verklaarde echter dat de organisatie ongeveer 100 leden had en dat de zetel van L.L. zich in Prishtina bevond (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, gehoorverslag J.V. van 31 augustus 2011, p.9) en uit de verklaringen van verzoekers vader blijkt dat deze laatste in Servië geen lid was van L.L. en zelfs niet op de hoogte was omtrent deze organisatie (ibid., gehoorverslag J.D. van 28 oktober 2011, p.8-9).

Verzoeker toont bovendien de aanslagen die L.L. voorafgaand aan zijn vertrek zou hebben gepleegd niet aan en maakte deze evenmin aannemelijk. Vooreerst brengt verzoeker ter staving hiervan niet het minste begin van bewijs bij, en dit ondanks dat hierover volgens zijn broer V. verschillende krantenartikels werden gepubliceerd in verscheidene kranten (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, gehoorverslag J.V. van 31 augustus 2011, p.12). Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat ook de diensten van het CGVS hierover geen informatie konden vinden. Verzoeker laat in dit kader de terechte vaststelling ongemoeid dat zowel hijzelf als zijn broers over de beweemde activiteiten van L.L. nauwelijks verifieerbare feiten naar voren brachten. Zowel verzoekers broer V., nochtans de voorzitter van L.L. (ibid., p.11-12), als verzoeker (administratief dossier, stuk 4, p.8-9) legden dermate vage verklaringen af omtrent de beweemde aanslagen in 2003, 2009 en 2010 dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. De geloofwaardigheid van zowel de beweemde aanslag waarbij verzoekers broer V. betrokken was in de zomer van 2009 als de vermeende aanslag die verzoeker en zijn broer L. zouden hebben gepleegd in februari 2010 wordt daarenboven op ernstige wijze verder ondermijnd doordat verzoeker in onderhavig verzoekschrift laat uitschijnen dat dit de aanslagen zouden zijn die worden vermeld in het Cedoca-verslag in het administratief dossier. De omschrijving van de aanslagen in het Cedoca-verslag kan immers in het geheel niet worden gerijmd met de verklaringen van verzoeker en zijn broer V. omtrent de door hen gepleegde aanslagen. Uit dit Cedoca-verslag blijkt dat de hierin vermelde aanslagen in de zomer van 2009 gericht waren tegen een patrouille van de gendarmerie in het dorp Lucane en tegen een residentieel gebouw in de buurt van het treinstation in Preshevo, alsmede dat de hierin vermelde aanslag in februari 2010 gebeurde door het plaatsen van een bom onder de officiële politiewagen van een Albanese agent van de Multi-etnische politie. Deze bom is ook daadwerkelijk ontploft (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, Cedoca-verslag, p.29-31). Verzoekers broer V. verklaarde echter dat de aanslag die hij pleegde in de zomer van 2009 was gericht tegen een militaire kazerne in het dorp Ranatoc en dat de door verzoeker gepleegde aanslag in februari 2010 plaatsvond "niet ver van Preshevo (...) op een militaire basis" en mislukte (ibid., gehoorverslag J.V. van 31 augustus 2011, p.11-12). Ook verzoeker beweerde dat de aanslag in de zomer van 2009 werd gepleegd tegen een Servische legerbasis in het dorp Ranatoc, stelde dat hij bij de aanslag in februari 2010 een granaat wierp tijdens een militaire rekrutering en verklaarde dat deze granaat niet ontplofte en dat de aanslag bijgevolg mislukte (administratief dossier, stuk 4, p.8-9).

Gelet op het voormelde kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweemde poging tot arrestatie van verzoeker en zijn broer V., te meer daar verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de vragenlijst situeerde hij dit voorval immers twee maanden voor zijn definitieve vertrek uit zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst, p.2), terwijl hij deze bij het CGVS situeerde ongeveer één maand voor zijn vertrek (administratief dossier, stuk 4, p.20).

Het voorgaande klemt nog des te meer daar zowel de door verzoeker geschetste gang van zaken als verzoekers houding en deze van de Servische autoriteiten gedurende de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in het geheel niet verenigbaar zijn met de beweerde vrees voor vervolging ten aanzien van deze autoriteiten en in zijn land van herkomst. Zo legde verzoeker een identiteitskaart en een paspoort neer, door de Servische autoriteiten uitgereikt op 11 maart 2009 en 2 februari 2010 (administratief dossier, stuk 18: documenten). Hij ging deze documenten zelf afhalen en kende bij het bekomen hiervan geen problemen (administratief dossier, stuk 4, p.13). Niet alleen ondermijnt het feit dat verzoeker zich tot de Servische autoriteiten richtte om identiteitsdocumenten te bekomen op fundamentele wijze zijn beweerde vrees jegens deze autoriteiten maar tevens is het in het geheel niet aannemelijk dat de Servische autoriteiten, indien verzoeker daadwerkelijk in de negatieve aandacht stond van deze autoriteiten, hem probleemloos een identiteitskaart en een paspoort zouden uitreiken. Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij tot aan zijn vertrek uit Servië in oktober 2010 in Preshevo in Servië gedomicilieerd bleef, dat hij tot aan zijn vertrek heen en weer pendelde tussen Prishtina en Preshevo en dat hij dan twee tot drie weken in Preshevo bleef (ibid., p.4-5). Dat verzoeker ondanks de aangehaalde feiten en indien hij daadwerkelijk de Servische autoriteiten vreesde, zou blijven pendelen tussen Prishtina en Preshevo is geheel onaannemelijk. Daarenboven verliet hij vervolgens het land op legale wijze en gebruik makend van zijn eigen paspoort (administratief dossier, stuk 15, verklaring, nr.33-34), hetgeen andermaal onverenigbaar is met zijn verklaarde vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten ingevolge een gegronde vrees voor vervolging. De documenten in het administratief dossier (stuk 18: documenten) vermogen, omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, niet aan deze conclusie afbreuk te doen.

Wat betreft de nieuwe feiten zoals aangebracht in het kader van onderhavige beroepsprocedure, meer bepaald de onder de leiding van verzoekers broers door L.L. gepleegde aanslagen in mei en juni 2012, dient te worden vastgesteld dat verzoeker, te meer gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn betrokkenheid bij en de activiteiten van L.L. voorafgaand aan zijn vertrek uit Servië, niet in concreto aannemelijk maakt dat hij omwille van deze aanslagen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te zullen worden geïdendeerd door de Servische autoriteiten. Te dezen dient te worden opgemerkt dat een (opsporings)onderzoek door de autoriteiten naar aanslagen op politiemannen niet aanzien kan worden als een vluchtelingenrechtelijke vervolging. Evenmin brengt hij concrete feiten, elementen of informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij louter ingevolge de familiale band met zijn broers V. en S. of ingevolge zijn lidmaatschap sedert 2011 van L.L. door de Servische autoriteiten dreigt te zullen worden geïdendeerd. Uit het Cedoca-verslag in het administratief dossier kan dit ook niet worden afgeleid. Zelfs indien hij bij een terugkeer over de recente aanslagen, de familieband met zijn broers en/of zijn lidmaatschap van L.L. zou worden geïnterpelleerd, dan nog dient te worden aangenomen dat verzoeker zichzelf op eenvoudige wijze kan vrijpleiten van enige betrokkenheid bij de door L.L. gepleegde aanslagen of eventuele andere activiteiten van deze beweging aangezien hij zich in België bevond wanneer deze aanslagen en activiteiten plaatsvonden en hij bij machte is om dit op eenvoudige wijze aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.6. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielaanvraag. Gelet op de sub 3.2.5. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

3.2.1.4. Inzake het beroep van verzoeksters broer V., dat bij de Raad is gekend onder dossiernummer 98 145, oordeelde de Raad bij arrest nr. 87 304 van 11 september 2012 dat diens beroep doelloos is aangezien hij zich onttrok van zijn vraag tot internationale bescherming.

3.2.1.5. Inzake het beroep van verzoeksters broer L., dat bij de Raad is gekend onder dossiernummer 98 091, werd bij arrest nr. 87 305 van 11 september 2012 diens asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Kosovo, land waarvan hij ook de nationaliteit heeft.

3.2.2. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet de minste poging onderneemt teneinde de bestreden motivering inzake de in het kader van haar asielaanvraag aangevoerde persoonlijke problemen in haar land van herkomst, *in casu* Servië, te weerleggen. Derhalve blijven de pertinente en terechte vaststellingen onverminderd overeind dat (i) de door haar aangehaalde problemen ingevolge haar religie geen discriminatoire bejegening uitmaakt die van zulke aard is dat zij kan worden gelijkgesteld met een vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) haar problemen met haar vriendinnen en de problemen met bebaarde mannen evenmin als dermate ernstig kunnen worden aanzien; (iii) de neergelegde identiteitsdocumenten deze vaststellingen niet ontkrachten.

In het kader van verzoeksters bewering dat zij in Servië geen familie zou hebben omdat haar volledige familie moest vluchten kan bovendien nog worden opgemerkt dat uit het hoger vastgestelde blijkt dat verzoeksters vader en broer B. in Servië evenmin een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen, alsmede dat uit de gezegden van verzoeksters raadsman en broer ter terechtzitting blijkt dat haar broers S. en V. in Servië verblijven.

3.2.3. Gelet op het hoger vastgestelde, kan niet worden aangenomen dat verzoekster in Servië een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS